

VOŇAVÝ PRÍBEH O LÁSKE A ŠKORICOVÝCH SLIMÁKOCH
Z MALEBNÉHO ŠVÉDSKEHO MESTEČKA HALLEHOLM.

RUTH
KVARNSTRÖM-JONES

Pekáreň
s vôňou
škoricice

metafora®

RUTH
KVARNSTRÖM-JONES

Pekáreň
s vôňou
škoricice

RUTH KVARNSTRÖM-JONES

Pekáreň s vôňou škorice

Vydala GRADA Slovakia s.r.o., pod značkou Metafora,
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 83. publikáciu.

Pekáreň s vôňou škorice, ktorú vydalo vydavateľstvo Printz Publishing v roku 2020,
preložila do slovenčiny Martina Antošová.
Jazyková redakcia Anetta Letková
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Grafická úprava obálky Zuzana Ondrovičová
Ilustrácia na obálke Žaneta Aradská
Zodpovedná redaktorka Alexandra Janogová

Vydanie 1., 2021
Počet strán 384
Tlač THB, a. s.

Halleholm: Lovisas val Ruth Kvarnström-Jones, first published by
Printz Publishing, Sweden, in 2020.
Published by agreement with Norstedts Agency and Corto Literary Agency.

Copyright © 2020 by Ruth Kvarnström-Jones

Cover illustration © Žaneta Aradská, 2021
Slovak edition © GRADA Slovakia s.r.o., 2021
Translation © Martina Antošová, 2021

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

*Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy
nesmie byť reprodukováaná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe
bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.
Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.*

ISBN 978-80-8090-218-6 (ePub)
ISBN 978-80-8090-217-9 (pdf)
ISBN 978-80-8090-216-2 (print)

1. kapitola

Návrat do Halleholmu, marec 2010

V dome, ktorý zdedila, bolo ticho pripomínajúce zadržaný dych. Nebolo tu počuť žiaden smiech ani štrngot porcelánu. Nevoňala v ňom pražená káva ani škoricové koláče.

Lovisa Lindegrenová zažala svetlo. Na chodbe pri bočnom vcho-
de sa nepovaľovali žiadne zimné topánky či lyže. Otočila sa k otcovi,
k mužovi, ktorý ju nikdy nesklamal, a zaborila tvár do jeho kabáta.

Olle Lindegren počúchal svojej najmladšej dcére chrbát. „Si si istá,
že tu chceš dnes v noci zostať? Môžeš ísť so mnou späť do Halleholm
South a zajtra sa sem vrátiš. Alebo keď na to budeš pripravená.“

Ponuka bola pre ňu lákavá. Keď teraz stratila kontrolu nad svo-
jím životom, bolo by pre ňu najpríjemnejšie utiahnuť sa v dome,
v ktorom vyrastala. Prešiel ňou záblesk hnevu a ešte viac rozhodil
jej už aj tak napäté nervy. Prekliaty bývalý priateľ Charles a jeho
schopnosť nechať aj niečo úplne neprijateľné vyznieť absolútne ro-
zumne. Mala zostať v Londýne dlhšie a bojovať s ním. Tá trocha
kože za nechtami by bola... neospravedlniteľná, preto mu na jeho
žiadosť vrátila zásnubný prsteň a odišla späť do Švédska. V šoku
človek celkom ľahko stratí priebojnosť.

Zvesila plecيا.

„Lovisa?“ ozval sa Olle.

Teraz len ťažko hľadala odhodlanie, ktoré v sebe našla počas letu do Štokholmu a ktoré sa nejako stratilo cestou z letiska. „Mám dvadsaťsedem, ocko. Som už pristará na to, aby som utekala do Halleholm South.“

„Nikto nikdy nie je pristarý na návrat domov. Je ťažké prísť o tak veľa v priebehu jedného týždňa. Dopraj si trochu času.“

Ako tak stála v dome po svojich starých rodičoch, zamyslela sa: *Čo by urobila stará mama Amelia?* Lovisa zodvihla hlavu a rukávom kabáta si pretrela oči. „Ak mám začať odznova sama, môžem začať rovno dnes večer.“

Pohľad jej padol na mosadznú guľu na dverách, lákavo zlatistú a oblú. Vyzerala ako nejaká pečená buchta. Jemné pootočenie a dvere sa s cvaknutím otvorili. Záplava spomienok ju pozývala vstúpiť.

Pekáreň bola pre ňu vždy bezpečným prístavom v zúriacej búrke. Práve tu ju starý otec Johan naučil vymiesiť cesto, vyšľahať krémové koláče a vyrábať vianočné perníkové výtvyry, ktoré viac ako päťdesiat rokov uchvacovali obyvatelov Halleholmu.

Tri veľké okenné rímasy vo výklenku, kedysi preplnené zlatistohnedými škoricovými slimákmi, drobivými kokosovými špicmi, sušienkami s polevou z horkej čokolády a ružovými či zelenými tortami *princesstårta*, teraz zívali prázdnotou a osvetľovali ich len pouličné lampy z halleholmského hlavného námestia. Stoličky boli povykľadané na stoloch a nohy mali ošúchané a opotrebované. Ona bola na tom podobne.

Starý otec Johan sa neponáhľal cez lietacie dvere z kuchyne. Ani nečakala, že tak urobí. Tento ponurý sklad spomienok už

nebol jeho pekárňou. Jeho pekáreň spojená s kaviarňou bola plná priateľov, ktorí sa tam stretávali, mamičiek balansujúcich s hrnčekmi krémovej horúcej čokolády na podnosoch, zatiaľ čo deti sa s premrznutými lícami a noštekmi hašterili, na ktorej buchtičke je najviac cukrovej polevy.

Lovisa sa nadýchla zatuchnutého vzduchu. Práve tu si zarobila svoje prvé vianočné peniaze tak, že do perníkových postavičiek vtlačala hrozienka. Neskôr, keď chcela uspokojiť svoju túžbu po nezávislosti a čosi si privyrobiť, presvedčila starého otca Johana, aby investoval do vonkajšieho stánku so zmrzlinou. V tých časoch trávila letné dni rozhovormi s priateľmi, s rukami až po zápästia ponorenými do nádob s pistáciami či kúskami čokolády, večery sa zasa niesli v znamení nahého kúpania sa v Baltickom mori a na ohni opekaných klobások. Slnko nikdy poriadne nezapadalo a nikdy potom sa jej už nevstávalo tak ľahko ako vtedy.

Zvony halleholmského kostola odbili celú. Lovisa sa pozrela na staré nástenné hodiny v pekárni. Nehybné ručičky na nich ukazovali o päť minút dvanásť. Prehltla ďalší vzlyk. „Starý otec Johan mal vždy otvorené o päť minút dlhšie pre prípad, že by sa loď zo Štokholmu oneskorila.“ Presunula pohľad z hodín na otcovu tvár a stretli sa im pohľady. „Prečo mi zanechali tento dom? Po smrti starej mamy Amelie som už štyri roky žila v Londýne.“

„Trávila si tu viac času ako tvoje sestry, preto si zdedila dom a Johanna pozemok v Dalarne a peniaze, aby dostala približne toľko, ako je trhová cena domu. Tvoji starí rodičia boli na teba veľmi hrdí.“

„Možno.“ Hnevala sa sama na seba, že je nevďačná, keď ňou prešiel pocit ľútosti, lebo aj ona by radšej zdedila peniaze. No ani tie si nezaslúžila.

Olle sa zamračil. „Milovali ťa, Loviska.“

Keď ju oslovil zdobneninou jej mena, potešila sa a usmiala sa naňho. „Poďme hore.“

Prešli popri starom krajčírskom ateliéri na prvom poschodí a odniesli jej batožinu do bytu o poschodie vyššie.

„Mama sa tu predtým zastavila,“ povedal Olle.

Lovisa zastala na konci schodiska a zahľadela sa na otvorený priestor obývačky spojenej s kuchyňou, ktorý zaberá dve tretiny horného poschodia. „Vyzerá to tu úplne inak.“

Kozub z bieleho kameňa oddeľoval od seba dve okná s výhľadom na námestie. Pri mahagónovom konferenčnom stolíku stálo obľúbené hojdacie kreslo starej mamy Amelie zo štyridsiatych rokov, veľké kreslo a pohovka – všetky tri potiahnuté vyblednutou látkou s bohatým kvetinovým vzorom, ktorý svedčil o ich niekdajšej elegancii a nadčasovej kvalite. Stolík ladil s mohutným jedáenským stolom a stoličkami na opačnom konci miestnosti. Pri ňom, opretá o protihľú stenu, trónila sklenená vitrína s Ameliinou starostlivo opatrovanou zbierkou náprstkov. Hravý nádych dodávali miestnosti koberčeky rozmiestnené po starej dubovej podlahe.

„Čo sa stalo so všetkými knihami a čajkami? Ten priestor vyzerá teraz obrovský.“

Olle ukázal na podlahu. „Sú zabalené v škatuliach v ateliéri. Len sa na ne prášilo. Mama si myslela, že bude lepšie, ak ich zabalí a niekam odloží.“

Lovisa sa od srdca zasmiala, prvýkrát od chvíle, keď vhodila kľúče do úzkej schránky bytu v Notting Hille. „Už roky sa nevedela dočkať, kedy to tu vyprace.“

„Nuž, dom aj všetko v ňom je teraz tvoje. Kým nebudeš mať tridsať, nemôžeš to predať nikomu mimo rodiny,“ pripomenul jej Olle.

Prstom sa dotkla brady. Ešte tri roky. Čo má, dopekla, dovtedy robiť s pekárňou? Mala zlý pocit z toho, že už posledné tri roky dovolila, aby ostala len tak prázdna. Vždy, keď prišla do Halleholmu, prechádzala cez námestie, no nikdy sa neodvážila prejsť na druhú stranu až k pekárni, nieto ešte vstúpiť dovnútra. Teraz si však veľmi zahanbene uvedomila, že nechať toto miesto prázdne ďalšie tri roky by bolo urážkou jej starých rodičov a nebolo by to dobré ani pre samotný dom. „Musím zohnať nájomcu. Niekoho, kto to tu využije. Nemusí to byť práve pekáreň. Vlastne by to nemala byť pekáreň, nech to nepoškodí dobré meno starého otca Johana.“

„Reuben Halleholm by to ešte stále rád kúpil. Zatiaľ je to tvoja jediná možnosť.“

Lovisa sa naňho nahnevane pozrela. „Halleholmovci nech sa dajú vypchať.“

„Nie všetci sú takí zlí.“

Lovisa mu chcela ironicky odseknúť, ale radšej si zahryzla do jazyka. Nesmierna schopnosť odpúšťať bola vlastnosť, ktorú u svojho otca obdivovala rovnako vehementne, ako odmietala prijať názor, že všetky ohavné zločiny by mali byť nakoniec odpustené.

„Myslím, že Axel je veľmi uznávaný a zaniatený lekár,“ pokračoval Olle.

Axel Halleholm. Až znepokojivo odlišný od všetkých ostatných. Ako poctivý cvrček medzi samými Pinocchiami. Bolo na ňom niečo zvláštne, no nevedela to presne definovať.

Olle ukázal hlavou na portrét svojej matky Amelie ako malého dievčatka, ktorý odnepamäti visel na stene v obývacej izbe. „Si úplne rovnaká ako tvoja stará mama.“

„Páčilo sa mi, keď ste mi to v detstve vravievali. Neznášala som, keď ste hovorili, že som vyrástla, ale bola som veľmi rada, keď ste opakovali, že vyzerám ako stará mama Amelia.“

„Stále tak vyzeráš.“

Olle ukázal na veľkú tabuľku čokolády a výtlačok *Halleholmského týždenníka* na kuchynskom stole.

„Mama si myslela, že by ťa mohli zaujímať miestne novinky a klebety. Pochybujem, že sa o nás hovorí až v Londýne,“ doberal si ju a jemne sa mu zaiskrilo v očiach.

„Ha!“ Lovisa roztrhla obal na čokoláde, odlomila dva kúsky, jeden podala otcovi a druhý si vložila do úst. Mliečna dobrota sa jej rozpúšťala na jazyku a pripomenula jej Vianoce. Pozrela sa na titulnú stranu novín. *Stavebné povolenie zamietnuté!* Panoramatická fotografia Halleholmu spolu s architektonickým modelom komplexu hotelového reťazca na pobreží a pod nimi vyjadrenia nespokojného výkonného riaditeľa a jasajúcej miestnej kvetinárky Greta Olssonovej.

„V tomto súhlasím s Gretou,“ povedala Lovisa.

„To aj väčšina z nás, ale myslel som si, že ty si za to, aby Halleholm vstúpil do dvadsiateho prvého storočia.“

„Som, ale nie tak, že sa tu na pláži vybuduje táto ohavnosť.“ Je zvláštne, ako dokáže väčší odstup a vzdialenosť priniesť jasnejší pohľad. Počas tých siedmich rokov, ktoré strávila v Londýne, si začala ceniť halleholmský slaný vzduch a gýčovito malebnú krajinu. Halleholm je usadený medzi dvomi vysokými polostrovmi na pobreží Baltického mora, asi štyridsať kilometrov severne od centra Štokholmu. Dláždené stredoveké uličky a množstvo runových kameňov zabezpečili tomuto malému mestečku status hlavnej turistickej destinácie súostrovia. V posledných desaťročiach sa

sem vďaka modernej diaľnici z hlavného mesta dá dostať autom na jednodňový výlet alebo z práce za tridsať minút, a to definitívne rozhodlo, že Halleholm sa stal medzi štokholmskými zbohatlíkmi veľmi obľúbenou destináciou.

Napriek tomu tu plánovala ostať len tak dovtedy, kým naberie dych a pofúka si rany, a potom sa vráti do Londýna hľadať si byt a prácu. Ako tvrdila už vtedy pred rokmi, keď si balila ruksak, Halleholm dokáže vysať vôľu žiť z každého, kto snáva o svetlách veľkomesta a vzrušujúcejšom živote.

Odložila noviny bokom, dala si ďalší kúsok čokolády a ukázala na veľké kyvadlové hodiny. „Ešte fungujú?“

„Vyskúšajme.“ Olle odomkol drevený kryt a opatrne vytiahol závažie. Miestnosťou zaznel pravidelný tikot. „Nebude ťa ten zvuk v noci budiť?“

„Nie. Sme ako starí kamaráti.“

„Dobre teda. Ak si si istá, že tu chceš zostať, pôjdem, kým tá chumelica nezosilnie. Ak si to s tým zajtrajším Ulrikovým pohrebom rozmyslíš, zavolaj mi. Dúfam, že prídeš. Bol to člen našej rodiny.“

„Iba preto, lebo bol taký ľahkovážny a priženil sa do rodiny Halleholmovcov, a potom svoj omyl ešte znásobil tým, že prijal ich meno.“

„Loviska, je to už šesťdesiat rokov. Stará mama Amelia tu už nie je a Magdalena Bernaborg-Halleholmová má už po osemdesiatke. Nie je načase na všetko zabudnúť?“

„Oni nezabudli. Sám si mi povedal, že Reuben chce tento dom.“

Olle si vzal rukavice. „On chce každú nehnuteľnosť bez ohľadu na to, kto ju vlastní. Nemám strach o nich, ale o teba.“

Nasledovala otca dolu schodmi a zamkla za ním bočné dvere. Ospalým telom jej prešla vlna osamelosti. Ponáhľala sa k oknu

v obývačke. Pozerala sa cez snehové vločky a zamyslene si pri tom pretierala vystúpenú bielu jazvu na brade. Olleho postava sa mihla vo svetle, keď odomykal auto. Naposledy jej zakýval a potom červené zadné svetlá jeho auta zmizli v tme.

Lovisa si oprela hlavu o studené okno a prezerala si opustené námestie.

Halleholm bol iba so štyrmi obchodnými budovami a radnicou na svojom hlavnom námestí podľa nej presným opakom Notting Hillu, kde obchody pribúdali a mizli podľa aktuálnych módnych trendov. Toto malé mestečko so svojimi nedokonalými drevenými domami bolo hrdé na svoju tisícročnú históriu iným spôsobom.

Gretin skleník, kvetinárstvo v opačnom rohu námestia, patrilo tej istej rodine už od konca devätnásteho storočia. Ďalšou budovou tu bola tristoročná halleholmská radnica, v ktorej vedenie mestskej rady zasadalo už od polovice osemnásteho storočia. Ešte stále mala pôvodnú farbu, hoci ju nedávno nanovo namaľovali.

Natiahla krk a pozrela sa na ulicu Storgatan vedúcu hneď vedľa prednej strany námestia. Malé špecializované obchodíky boli zahalené tmou, ale okná krčmy *Uppin Arms* na rohu Storgatanu a ulice Torgstigen žiarili v tvare písmena L.

K dverám krčmy podišli dvaja obyvatelia Halleholmu, no v kožušinou lemovaných kapucniach sa nedalo rozoznať, o koho ide. Obúchali si sneh z čižiem a zmizli vnútri medzi množstvom ostatných pravidelných piatkových štangastov.

Popri prázdnom stojane na bicykle prebehol malý zajačik. V snehu zanechal drobné stopy, ľahko rozpoznateľné pre nejakú mestskú líšku. Lovisa dúfala, že aj toto malé stvorenie sa bezpečne dostane domov.

2. kapitola

Vo svojom útočisku nad rodinným kvetinárstvom mala Greta Olssonová skvelý výhľad na všetok pohyb na námestí. Ako často hovorievala, mať prehľad o udalostiach v Halleholme bolo profesionálnou povinnosťou každej svedomitej kvetinárky, pretože by ju mohli na poslednú chvíľu požiadať o kyticu červených ruží alebo veniec. Ak by mal ktokoľvek tú drzosť povedať, že Greta je stará klebetnica, naozaj by sa urazila a takúto poznámku by považovala za urážku svojich profesionálnych schopností.

Dnes večer sa Gretina pozornosť plne sústredila na dianie v pekárni. Keď svedčila pri Ameliinej poslednej vôli, schvaľovala zvláštnu podmienku, podľa ktorej Lovisa nemohla predať pekáreň nikomu mimo rodiny skôr, ako dovŕši tridsiatku. Vzhľadom na trpkú nevraživosť medzi mladšou generáciou bratrancov a sester-níc bránila táto podmienka Lovise konať unáhlene, kým by sa necitla v absolútne zúfalej situácii. Lenže nechať to miesto prázdne škodilo Halleholmu. Pekáreň bola predsa na tom najlepšom mieste, nehovoriac o tom, že mala významné postavenie ako najstaršia kamenná budova v meste a ako jediná na námestí disponovala vzadu aj záhradou. Greta nesúhlasne zakrútila hlavou. Čakala od Lovisy viac. Možno sa Amelia mýlila, keď verila v talent a neoblomnú oddanosť svojej vnučky.

Rozsvietené svetlá v byte na najvyššom poschodí nasvedčovali, že je tam nový nájomník. Birgitta Lindegrenová tam pred pár dňami šla so škatuľami na sťahovanie, ale Greta ju nezastihla pri tom, ako ich vynášala. Možno dom vyprázdnil, keď si včera odskočila

do Štokholmu. No vyprázdniť taký veľký dom alebo sa doň nastá-
hovať, istý čas trvá. A ak by ho kúpil Reuben Halleholm, určite by
o tom vedela. Okrem toho, čo by s ním robil? Halleholmovci už
vlastnili pekáreň na hlavnej ulici. Keby si len bola všimla tie svetlá
na najvyššom poschodí už včera, mohla by sa na to dnes opýtať
Axela Halleholma, keď sa tu zastavil po ruže. Taký milý mladý
muž. Aj do škatuľky na charitu vložil bankovku.

Greta sa vzchopila. Ako vravievala Amelia, trápenie sa a špe-
kulovanie neskoro v noci nikdy nikomu nepomohlo. Skrátka si
dá za úlohu zistiť o pekárni viac zajtra na pohrebe. Prinajmenšom
Olle Lindegren by to mal vedieť.

Na chvíľu bola teda spokojná a pozornosť obrátila na kreslo
v spálni, kde mala pripravené slušné čierne šaty, čierny klobúk
a čierne rukavice. Praktický odev, ktorý jej dobre slúžil odvtedy,
čo pred dvadsiatimi rokmi pochovala manžela. Neprešiel deň, aby
jej nechýbal. Rovnako aj Amelia. A napokon aj Johan. No a teraz
bol mŕtvy aj šesťdesiatdvaročný Ulrik Halleholm. Rakovina pan-
kreasu nepoznala zľutovanie. Greta opäť zavrtila hlavou na znak
nesúhlasu s tou smrteľnou chorobou.

Oprela si paličku o stenu a s námahou vlezla do postele. Veľa
Halleholmčanov verilo, že na pohreb takého ostro sledovaného
priemyselníka by mohol prísť aj kráľovský pár, ale neprikladala
tým rečiam žiadnu dôležitosť. Jednou z výhod práce kvetinárky
je, že sa o všetkom dozviete prvá. Objednávky kvetov to vždy pre-
zradia, a Gretu neoslovil nikto z paláca. Niežeby kvetov pre ob-
ľúbeného a uznávaného výkonného riaditeľa štvrtého najväčšieho
konglomerátu vo Švédsku nebolo dosť. Greta pomáhala svojim
vnukom, ktorí teraz kvetinárstvo oficiálne viedli, naaranžovať
veľké množstvo vencov a stúh s kondolenčnými odkazmi. Niekde

okolo sedemdesiateho ich prestala počítať. Zajtra budú musieť začať veľmi skoro. Každý veniec a každý lupienok ruže musí byť presne na svojom mieste. Reuben Halleholm by si akýkoľvek nedostatok určite všimol.

3. kapitola

Keď okolo Halleholm Hall začala silnieť snehová metelica, Reuben Halleholm stál pri okne v pracovni severovýchodnej veže sídla. Nemilosrdná sila husto padajúceho snehu a kvíliaceho vetra mu nikdy nepripadala taká príhodná ako dnes v noci, v predvečer pohrebu jeho otca.

V okne videl iba vlastný ľadový odraz, preto sa otočil a s kritickým uspokojením si skúmavo prezeral miestnosť. Táto pracovňa patrila teraz jemu. Každý kus dubového obloženia a každý obraz, každá očíslovaná a v koži viazaná kniha chronologicky dokumentujúca históriu a výdavky vynaložené na Halleholm Hall od návrhu stavby v roku 1827. Všetko bolo jeho. Osobné spomienky jeho otca vrátane fotografií jeho manželky a troch detí v strieborných rámkoch boli uložené v kartónovej škatuli pri dverách.

Reuben prisahal, že toto dedičstvo bude všetkými silami uchovávať, chrániť a zveľaďovať a nakoniec ho odovzdá svojmu synovi. Na rozdiel od svojho otca, ktorý sa do rodiny len priženil, bol on, Reuben Halleholm, prvorodeným dedičom a právoplatným

pokračovateľom dynastie Halleholm-Bernaborgovcov. Podľa toho aj mienil konať. Babička Magdalena bude naňho hrdá.

Jeho otec bol nesporne svedomitým a veľmi rešpektovaným predsedom predstavenstva podniku Halleholm AB. No zatiaľ čo otec uprednostňoval solídnu spoľahlivosť ich baní na ťažbu striebra, olova a medi, on sám sa nadchýnal skôr pre lukratívne transakcie s nehnuteľnosťami. Nerastné zdroje sa jedného dňa vyčerpajú, ale pozemky a výhodné miesta na komerčné účely majú trvalú hodnotu.

Prihodil do kozuba ďalšie dubové poleno a vrátil sa k svojmu pracovnému stolu. Teraz nebol čas na rozptyľovanie. Čas sú peniaze a tie sú vždy rozhodujúce.

Chytil do ruky pero a pripísal na zoznam priorít ďalšie dve položky: navštíviť baňu na striebro na severe v Dunlidene a potom bane na olovo a meď v Granbergete. Obrátil list.

Klopkal prstami po naleštenom povrchu stola a pritom prebehol očami po ďalšom zozname, ktorý si začal písať v deň, keď jeho otca vyhlásili za smrteľne chorého. Zakrúžkoval si niekoľko položiek.

Dom pre matku

Pekáreň

Gustavova posledná vôľa

Reuben sa oprel na koženej stoličke a zamyslený sa zahľadel na maľbu na strope.

Pri troche šťastia bude dostať matku z Halleholm Hall jednoduché. Nájde jej prijateľný dom a presťahuje ju. Juliu vyhodí tiež. Bývať vo veži rodičovského domu je jedna vec, ale bývať v dome svojho brata je niečo úplne iné.

Potom tu bol ešte Axelov bláznivý projekt hospicu. Teraz, keď je ich otec mŕtvy, by to mohol zastaviť ešte v základoch. Axel nevedel

nič o fungovaní detských hospicov a, čo bolo ešte horšie, ešte menej sa vyznal v zarábaní peňazí.

Reuben si zakrúžkoval mená súrodencov a potom zavrel drahé gravírované plniace pero. Pohrával sa s ním medzi prstami. RE5. Darček od Ellen k piatemu výročiu svadby.

Zhasol lampu na pracovnom stole. Zajtrajší pohreb bude jeho prvým verejným vystúpením v pozícii hlavy klanu Halleholmovcov. Zľahka zapískal na hnedého labradora chrápajúceho v košíku. Bol čas pripojiť sa k svojej žene a vychutnať si kvalitný spánok.

4. kapitola

Lovisa si vzala čaj a sadla si s ním na pohovku. Zabalila sa do Ameliinej starej okrovožltej deky, bradu si oprela o okraj hrnčeka a vdychovala vôňu vanilky. Sviečky jej ponúkali spoločnosť, ale ohlušujúce ticho ju nútilo premýšľať. *Nie je to tebou, to ja som na vine. Už ťa nedokážem milovať. Neviem, ako by sme to medzi nami napravili. Ani to nechcem napravnovať. Viem, že budeš šťastnejšia vo Švédsku. A nakoniec: je tu niekto iný.* Šesť rokov lásky sa zničilo a zhorelo tak prudko, že po nej neostal ani popol, ktorý by sa dal zamiešť pod koberec.

Potrebovala hudbu, ktorá by prehlušila príval toho, čo mu mohla či mala povedať, keby jej hnev vošiel do hrdla skôr ako tá hrča, ktorá v ňom ostala až do chvíle, kým zo sedadla 9E nevidela pomaly miznúť svetlá Londýna. Celú cestu ponad Severné more

preplakala s hlavou otočenou k oknu. Plač prerušila len vo chvíli, keď jej letuška sama od seba priniesla pohár vody a balíček vreckoviek, takže sa trochu pokojnejšie nadýchla a poďakovala jej za láskavosť švédskym „*tack!*“ Švédčina ju vytrhla z ochromenia. Ako si Charles vôbec dovoľoval tvrdiť, že vie, kde bude šťastnejšia. Stále o nej nevedel všetko a veľmi rada by mu to dokázala. Začne tým, že dnes v noci bude spať pod vlastnou strechou. Kým sa podvozok lietadla dotkol asfaltu na letisku v Štokholme, bola ako sud s pušným prachom, ktorý sa chystal vybuchnúť. Lenže muž, ktorý držal v rukách zápalku, bol teraz asi tisícpäťsto kilometrov ďaleko.

Lovisa zmenila polohu na pohovke. Dobre nacvičeným pohybom palca spárovala telefón s prenosným reproduktorom, ktorý vytiahla z kufra. Charles posmešne odmietal počúvať klasickú hudbu, ale on ju už nezaujímal, a Čajkovskij ju sprevádzal celou cestou do Škandinávie.

Izbu zaplnilo *Pas de Deux. Luskáčik*. Ceciliin obľúbený balet. Lovisa sa pozrela na fotografiu na príručnom stolíku. Na striebornom rámy sa vek podpísal menej ako na fotografii, ktorú mal chrániť. Boli tam tri sestry: Johanna, Cecilia a Lovisa. Cecilia bola uprostred a usmievala sa. Vtedy ešte žiadna z nich o ničom netušila.

Lovisa sa otriasla. *Nemysli na to, nie dnes večer*. Poslala správu najlepšej kamarátke Rebecce. Boli oddanými priateľkami od tretej triedy, keď sa Rebecca prisťahovala z Nového Škótska v Kanade, a sľúbili si, že budú stáť pri sebe v dobrom aj zlom.

Som späť. Raňajky stále platia? Nemôžem sa dočkať. Xx

Kým čakala, užívala si Lovisa skladbu *Tanec Cukrovej víly*. Cinol jej telefón.

To si píš. Prinesiem zásoby. Som rada, že si doma. Xx

Lovisa si otvorila Twitter a prezrela si novinky na svojej časovej osi. Odkazy od priateľov, náhodné vtipy a rôzne internetové múdrosť. Ako vo virtuálnej kaviarni.

Na niekoľko tweetov odpovedala a obratom dostala niekoľko reakcií.

Prsty sa jej zastavili nad dotykovou klávesnicou a zahryzla si do vnútornej strany líca. Jej priatelia na Twitteri si mysleli, že píše z Londýna. Ešte stále verili, že dni trávi drinou v pekárni v Notting Hille a noci schúlená vedľa Charlesa. Niektorých by sa určite dotklo, že nespomenula svoju cestu.

Napísala nový tweet.

Na Veľkú noc opäť vo Švédsku. Dobrú noc, ľudia.

Vyzliekla sa v bledozelenej spálni so skosenou strechou a vychutnávala si pritom starú drevenú podlahu pod bosými nohami. Usmiala sa na starého ošúchaného medvedíka položeného na stolíčke v kúte a opäť sa zamyslela nad svojím tweetom. Vrátila sa na Veľkú noc alebo nastalo?

Jasné lúče na tmavej nočnej oblohe ju prilákali k malému strešnému oknu. Do noci vrhala svetlo veža halleholmského kostola. Stuhla. Možno tam Ulrik Halleholm trávi svoju poslednú pokojnú noc, kým ho pohltia plamene... potlačila tú predstavu. Bol len o pár mesiacov starší ako ocko. Axel sa dnes v noci určite cíti strašne. Stratíť otca musí byť neznesiteľné, dokonca aj pre Halleholma.

Axel. Pri tých občasných príležitostiach, keď sa im skrížili cesty, vždy pôsobil ako introvert. No taký, ktorý by za chladnej noci ponúkol uzímenému priateľovi vlastný kabát. A tiež taký, ktorý priťahoval jej pohľad a ona ho vždy pristihla, ako sa díva priamo na ňu. Už roky ho však nevidela. Rebecca vravela, že sa

nevída s nikým. S jeho bohatstvom a absurdne otrepaným škan-
dinávskym dobrým vzhľadom sa z neho zrejme stal prvotriedny
kretén. Určite preňho neplatia žiadne pravidlá, zákazy parko-
vania či poradovníky. Iste sa musia brať naňho zvláštne ohľa-
dy, lebo nikto predsa nie je taký zaneprázdnený a neurobil pre
tunajších obyvateľov tak veľa ako posvätná rodina Halleholmov-
cov, ktorá dala mestu svoje meno. Alebo to bolo naopak? Záleží
na tom, koho sa opýtate.

Lovisa sa schúlila do postele po starých rodičoch. Saténové ob-
liečky čerstvo vymangľované na starom stroji v Halleholm South
zľahka zavoňali matkinou obľúbenou jablkovou avivážou. V tejto
posteli sa cítila menej osamelo ako v tej obrovskej, na mieru ro-
benej v Londýne, v ktorej sa bez spánku prevažovala posledné tri
noci. Charles v nej nepochybne dnes v noci spí. S ňou.

Zadržala dych a naschvál stiahla brucho, aby potlačila záchvev
bolesti vyvolaný tým, že dovolila myslí nekontrolovane vojsť do
zakázanej zóny. Musí sa naučiť potlačiť všetky myšlienky na Char-
lesa. Čím skôr, tým lepšie.

Natiahla sa po fotografiu Amelie a Johana na nočnom stolíku.
Starý otec Johan sa na manželku usmieval, ale Amelia hľadela
priamo do miestnosti. Lovisa sa pozrela starej mame do očí. Pocí-
tila ťažobu na hrudi. „Chýbaš mi, stará mama. Tak či onak, budeš
na mňa hrdá. Nech už to bude akokoľvek.“

Chytila do rúk ďalšiu, menšiu a zrnitejšiu fotografiu v zájde-
nom rámi. Prastará mama Elin hľadela na nej pred seba v jed-
noduchom klobúčiku. „Ak si ty dokázala nájsť svoju cestu v tomto
šialenom svete, dokážem to aj ja.“